

VÉGH ATTILA

Ajtó

*A szeretet nevű teremben
szemembe vág a sötét.
Menekülnék, de itt rekedtem.
Rád csapom egy ajtó képzetét.
Így szeretnek minket a szellemek.
Kiszellőztetjük a tudónk,
és mondjuk, mondjuk a holt verseket,
mert hazudni nincs már időnk,
annyi szavunk volt elhallgatás,
a súly szívébe merült annyi nap,
de őrzött Nietzsche, Ady, Cseh Tamás;
halálunkból egy sugár majd kicsap,
és rázárja egy ajtó képzetét
az itt maradt kompániára.
Ők hallgatják a kozmikus térzenét,
aztán elmennek inkább az Operába.*

Nyomok

*Egy metafizikus krimiben
kutatok bizonyíték után.
Lassanként előtűnnek a nyomok,
de mielőtt bármilyen eredményre jutnék,
föliszsa mindet a jövő.
A megtörtént tett a világ közepén.
A fájdalom légzőgyökerei elszakadtak.
De a fölfejthetetlen nyomok sora
kiad egy hívősebb, nagyobb nyomot:
lassan földereng, merre ment az óriás,
leszegett fejjel átrappol életünkön,
megy haza, az érthetetlenbe,
minden lépte a halál pecsétje,
barlangja minden emberi szív.*